

μὰς γυριῶν καταστάσεις γιὰ τὰ ξυθία, γιὰ τὰ λάδια,
γιὰ τὰ βόδια, γιὰ τοὺς χοίρους, γιὰ τὰρνιά, γιὰ τὰ γαλακτῖα.

Τοὺς ἀκούω καὶ γελῶ
καὶ πρὸς τοὺτους ἀπαντῶ
πὼς ἡμεῖς οἱ κοπρῆμαχοι μὴν ἔχομεν γαλακτῖα,
ποῦ τὴν λίγμεν Ἑλλάδα,
μὰ στραγγίσαμε 'στὸ τέλος τὸ παχὺ τῆς τὸ μαστῆρι
γιὰ νὰ ἔβρυν ἕκαστοι τὴν στραγγισμένο κρεμαστάρι.

"Ὅσο δὲ γι' ἀρνίκα καὶ γίριχα τῆς μουφλοῦλας τῆς τριλλῆς
ἄς ἔλθωιν νὰ τὰ μετρήσωιν μὲς 'στῆς στρουγγίαις τῆς Βουλῆς.

"Ὅσο δὲ καὶ γιὰ τὰ βόδια καὶ τὰροτριῶντα κτήνη
δὲν ἴσχυρι ὠστοῦ μπιλάντζο καὶ καταστάσις νὰ γίνῃ,
κι' οἱ Σινιόροι τῆς Εὐρώπης δὲν θὰ 'βρίσκωιν μετρημό,
θὰ ματροῦνε, θὰ ματροῦνε, καὶ δὲν θάχουν τελειωμό.

Κι' ἂν 'ρωτοῦν καὶ γιὰ τοὺς χοίρους
τοὺτους θὰ τοὺς 'βρουν προχίριους
μὲς 'στῆς δόξης τῆ γυναικῆ,
ποῦ τὴν τριφ' ἡ γουρουνιά.

Μὴ χαρᾶν πολλὴν μανθῶνα πλῆθος νέων μυστηρίων
καὶ μοῦ λίνε πὼς τὸ κακοῦ τῶν κενῶν τῶν ἔμπουριων,
κι' ἄλλα κι' ἄλλα, ποῦ κι' εἶναι τὸ ἀσπίο σινγκιῶν,
θὰ περὶλθωιν, θὰ περᾶσωιν, καὶ πλακάκιθ θὰ γένωιν,
συνεφᾶ καὶ πρὸς τοὺς νόμους τοῦς ρητοῦς καὶ σαριστάτους
συνεφᾶ καὶ πρὸς τὸ γράμμα τοῦ Συντάγματός τοῦ κράτους.

Πλὴν τοὺς πάντας χαιρετῶ
μὲς' ἀπὸ τὸ Βῆμ' αὐτό,
καὶ γενεᾶ κρυφίους πόθου; ἡ γλυκεῖα σας αὐθῆ,
πᾶσα ὁ' ἔδρα Βουλφῆρος σωτηρίας φθόγγου βῶσι,
κι' ἂν τὸ ρήμα τοῦτο 'ἔρηται ἀνὰ βᾶθῦ κι' Ἑλληνικῶ,
γιὰ νὰ ὄηται τί σημαίνει πᾶσατα τὸ Λεξικό.

Τώρα δὲ μεγάλους χαίρων
ξίτω λέγω τῶν Πατέρων,
καὶ τὴν ἐναρξίν κηρύττω Παρλαμέντου Ἰηλιετοῦ
μὴ τρεῖς μούντζις κι' ἕνα φ τ ο ὤ.

Τοῦ Φαδουλι ποροξυθμός καὶ τῆς Βουλῆς βομβαδισμός.

Μὰ τῶν προγόνων τὰς σκιάς, μὰ τὸν κακό μας φλᾶρο,
μῆσα 'στῆ σακὰ τῆς Βουλῆς μὴ μπόρτζι θ' ἀμολᾶρο.
Νάτην, τὴν ἀμολᾶρτζα 'στ'αὐτὸν Βουλευτῶν τὸ σμήνος,
καταστρόφῃ, ξεπάτωμα, κι' ἀλακαγμός καὶ θρήνος.
Μῆμα μπουῦ ἐδῶ, μπουῦ μπουῦ ἐκεῖ,
δὲν μένει μῆτα φλοῦδι,
παίει κι' ἡ Βίβλος; ἡ Λεῦκα
μαζί μὲ τὸν Σκουλοῦθι.

"Ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ γίνηκαν μὲ σαλάτῃ....
νὰ καὶ τὸ Βῆμα γάθηκα μαζί μὲ τὴν καρλάτῃ.
Ἔβλο δὲν ἔμεινε γερὸ καὶ καθὶ τὸ σπινδι
τρακάρους μὴ μπροῦτζινας πολιτικῶν καυκαλαίς,
κι' ἕκαστ' ἕνα 'στῆ φωτιά σὰν ἐνὸς ροκανιδι
κι' ἐφύλαξαι τὴ σκόνη τοῦ σὲ γυᾶλινις μπουκαλαίς.

Νὰ μὴ γίριχα φαλάρα 'στὰ χαλάσματα προβάλλει....
τάχα νᾶναι κολοκίθα κᾶν ἀνθρώπινο κεφάλι :

Νάτην νάτην, μού γιλέφ,
τὸν σιμένω, τὴν κυτῶ,

καὶ γελῶντας τὴν 'ρωτᾶ :
επὸς τὰ πᾶς ἀπὸ μαζά ;
ποῦ τὸ κλίος τῶν πολίμων ; ποῦ τῆς στρουγγῆς ἡ Βουλῆ ;
ποῦ κι' οἱ τόσοι χωρταῖδες, Ἰωρίχοι κεραλί ;

Νὰ ! κυτᾶζω παραπῆρχ μὲ ἀπομυμπλικά μαγᾶλη....
γὰ γὰ χα. θαρρῶ πὼς εἶναι τοῦ ρεπουμπλικάνου Παλλῆ.

Ποῦ τὰ πρῶτα πᾶς ἐγυρίεις σὰν ἐγυρίεις καὶ σὺ
'στοὺς πολί οὐς σκυθρῶσις,
κι' ὕστερα δὲν ξίρω πὼς
ἄρχισες νερὸ νὰ ρίχνῃς μὲς 'στὸ δυνατὸ κρασί ;
Ποῦ τὸ φουσκῶμα τοῦ στήθους καὶ τῶν λόγων τῶν μεγάλων;
ποῦ κι' ἕκαστο σου τὸ γράμμα 'στοὺς προμάχους τῶν Φαρσᾶλων;
ποῦ κι' ὁ βρόντος, ποῦ κι' ἡ τοῦμα μὲς 'στὴν κρίσιν τὴν ὀξείαν;
ποῦ κι' ὁ πόλιμος ἕκαστοι μὲ τὸν ρέκτιν Εὐσταθίαν ;
Πᾶς καὶ σὺ, χρυσομαλλοῦσα καὶ φουρῖζα κεραλί,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν κλαίω παρὰ μὸς τὸ μαλλί . . .

"Ὅλα κάτω φύρῃν μίγδων, μὴ μαζά, μὴ ζῶμη...
νὰ καὶ μὲ μουστακὰ πρῶτης... ἴσως εἶναι τοῦ Ζιζιῆ.
Ποῦ τὰ χρόνια, ποῦ μὴ εἶχαν προσελήθῃς 'στὸ Παλάτι,
κι' ἐφαναξάμε σπολαίτη
σὰν κπραίτησις τοῦ Θεῖου τὴν Κορδῶνα τὴν φευτροῦ
μὲς 'στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ ;
Ποῦ τὰ χρόνια τῆς εὐκλείας, σοβαρὶ μουστακαλαῆ,
ποῦ 'ρωτοῦσανε πολλοὶ
πὼς πηγαίνει μὲς 'στὴν Πίλι τῆς Εἰρήνης ἡ δουλειά,
ὅμως σὺ σωτὸς μαρῖολος δὲν τοὺς ἀδγαζες μιλιᾶ ;

Νὰ καὶ κᾶτι μπαρμεπτόνια
τοῦ Σκουζι τοῦ διπλωμάτη...
ποῦ σερβίτσα, ποῦ ἀλόνημα,
ποῦ μὰς θᾶμῶναν τὸ μάτι ;

ποῦ τὸ πνεῦμά σου τὸ σπῆρτο; ποῦ κι' ἕκδοσις τῶν Βαρόνων ;
ποῦ καὶ νόταις ντιλικαίταις τῶν χρυσῶν ἕκαστων χρόνων ;

Νὰ καὶ ὁπὸ μαζάλα σκίλη, λῆς καὶ νᾶναι Παλεκάνου . . .
βᾶζω στοιχίμα πὼς εἶναι τοῦ ἴψηλο τοῦ Καραπάνου.
Πόση πρόσος ἔχᾶθη, μὰ καὶ πόση θὰ χαθῆ
μὲ τὸ χάσιμο καὶ τούτου, ποῦ τὴν πρόσος ποδαί ;
Πᾶει παῖ μὲ τοὺς ἄλλους κι' ἄλλος στύλος τῆς Βουλῆς
καὶ φωστῆρ μπαρροσκαλίς.

Νὰ καὶ τούτος, νὰ κι' ἕκαστοι... καθὲ στρουγγᾶ, καθὲ κόμμα
συρμαστῆκαν κάτω λῶμα,
πλὴν, Πατρίς περιλημῆν, μὴ τὸν ὀλεθρον θρηνηῖς
καὶ βαθεῖα μὴ σινγκιᾶται,
μὰ κι' ἐγὼ μαζί σου βλίπω μὴς χρειάζεται Βουλῆ
καὶ γι' αὐτὸ σὲ βεβιζῶνως πᾶς μετανοῶσα πολὺ,
καὶ νεκρῶν θὰ σμιζῶ μέλη,
τριχῆς, καύκαλα, καὶ σκίλη,
κι' ὄλους τούτους τοὺς φωστῆρας θὰ τοὺς ζωντανίωσιν πάλιν
ν' ἀναλάβωιν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν τροπαιοῦχον πάλην.

Μὴ μοῦ κλαίει γλυκεῖα μου μᾶνη,
μὴ μοῦ κλαίει, γλωσσοκοπάνα,
καὶ κτυπεῖσαι καὶ φωνάζεις εἰς τὸν ἄλλοι μου κι' ὄγονοῦς!...
τοὺς ζωντανίωσιν, Πατρίς μου, κι' ἔλα ὄεις τοὺς ζωντανούς.

Σὺ μὲ τούτους ζῆς μονάχα, σὺ μὲ τούτους ἔχεις μᾶθι,
κι' ἂν σοῦ λείψωιν τότε χᾶνις καὶ ταυγᾶ καὶ τὸ καλαθί,
κι' ἂν δὲν εἶσαι καθὼς εἶσαι
πὼς Ἑλλὰς θ' ἀποκαλῆσαι ;